

Skómakarin í Gøtu er russiskur ambassadørur

Hann er 78 ára gamal. Hevur hundraðtals vinfólk ymsastaðni í Russlandi og hevur hjálpt russarum at keypa 156 bilar í Føroyum

Tað byrjaði alt við, tá hin 78 ára gamli Jákup Hansen, sum er skósmiður við Gøtugjógv, var ein biltúr á Toftum. Á veg heimaftur varnaðist hann tveir russiskar sjómenn, og beyð teimum upp í bilin. Teir søgdu, at teir ætlaðu sær til Gøtu, og ørindi teirra vóru at keypa onkran gamlan bil. Hetta var í januar mánaði í 1991. Annar teirra var radiomekanikari, og hin elektrikari.

Tað eydnaðist teimum ikki at fáa fatur á øknum

er sita teir báðir, Jákup Hansen, og ein av vinmonnum hansara, Viktor Bjedolnyj, skipari, umborð á Vasiliy Avdonkin og hyggja eftir myndum, Jákup hevur tikið av russiskum sjómönnum.

bili í Gøtu, men í Fuglafirði gekst betri. Har komu teir fram á ein bil, teir kundu fáa fyri 5.000 krónur, men so mikið høvdu teir ikki uppi á sær. Teir máttu tí á Skála, har skip teirra lá, eftir pengum. Jákup beyð sær til at koyra teir og at koma eftir teimum aftur morgunin eftir til Fuglafjarðar- við pengunum og eftir bilinum. Hetta var fyrsta tænastan, Jákup hevur gjørt russiskum sjómönnum í Føroyum, og síðani hevur hann hjálpt teimum so mangan. Hendan hendingin gjørdi, at Jákup nú hevur hundraðtals vinfólk víðahvar í Russlandi.

Jákup er at kalla dagligur gestur á Skála, har hann vitjar russisku sjófolkin. Sjófolkin, mugu vit siga, tí tað eru ikki bert menn umborð. Vanliga eru konufólk,

sum matgera umborð á russisku skipunum, og teimum hevur Jákup als einki ímóti at koyra biltúr við, sigur hann.

Um alt landið koyrir hann við útlandsku vinfólku sínum. At leita eftir bilum og eykalutum, og mangan eru tey á Sandvíkarhjalla, haðani mangur góður fongurin er komin.

Keypt 156 bilar

-Eg eri einsamallur í húsi, havi góða tíð, og hví so ikki hjálpa hesum fólku sum veruliga hava hjálp fyri neyðini, spyr Jákup.

Hann er sjálvandi eisini komin at kenna skiparan á Vasiliy Avdonkin, Viktor Bjedolnyj, sum heur verið á Skála síðani síðst í august.

-Hann var ikki meira enn komin til Føroya, tá hann

spurdi meg, um eg tímdi at koyra seg til Havnar tí hann ætlaði at keypa sær ein bil. Tað eydnaðist umsiður. Hetta var ein av teimum 156 bilunum, Jákup hevur hjálpt russarum at keypa.

Jákup sigur, at í flestu førum hava russarir verið væl nøgdir, men onkuntíð hevur keypið

eydnast minni væl.

Lesi dúgliga Sosialin

Lýsingartorgið í Sosialinum er hent amboð hjá russisku sjófolkunum, greiðir Jákup frá.

-Radiomekanikarin, sum keypti bilin í Fuglafirði, skrivaði til mín, tá hann var heim aftur komin, og heilsaði frá einum vinmanni, og bað meg hyggja í Sosialin, um eg ikki fann ein hóskaði bil til hansara. Nei, tað er ikki bert Jákup Hansen í Gøtu, sum lesur billýsingarnar í Lýsingartorginum í Sosialinum. Hesum eru russarar sanniliga eisini áhugaðir fyri.

-Vit keypa mangan Sosialin at hava umborð, og dúgliga trola vit Lýsingartorgið ígjøgnum. Bæði eftir bilum og eykalutum, greiðir Jákup frá.

Sjálvur hevur Jákup ikki verið í Russlandi, men mangan er hann bjóðaður yvir. Tað kundi hann væl hugsað sær og ivast ikki í, at hann hevði verið væl móttikin har yviri.

-Jú, eg havi hundraðtals av vinfólku har yviri. Líka úr Sibiria, Moskva, Arkangelsk og Murmansk, og mong eru tey brøvini eg fái frá teimum.

-Tey skriva mest um bilar. Onkur, sum vil keypa, og onnur, sum takka fyri góðan

Jákup Hansen er skómakari. Hann minnist aftur á eitt av teimum kvinnuliga sjófolkunum, hann einaferð práttaði við umborð Jákup varnaðist, at hon hevði hol á skónum. Hetta ber ikki til, helt Jákup. Eg eri skómakari og havi nógvar skógvar við hús. Hann fór so heim eftir tvinnum skóm til hennara og tvinnum til dótturina. Og ikki skuldi verið neyðugt at sagt, at hon var glað.

bil, tey keyptu, tá tey vóru í Føroyum. Men tey greiða eisini frá, hvussu ringt skilið er har yviri.

-Onkuntíð, eg havi verið umborð, hevur onkur sitið og lisið bræv, hann hevur fingið heimanfrá. Eg gloymi ikki ein ungan russiskan sjómann, sum sat og las bræv, hann hevði fingið frá pápa sínum, sum skrivaði, at hann sat bæði svangur og kaldur heima. Hesin ungi sjómaðurin sat og græt, men lítið kundi hann gera fyri at hjálpa teimum heima.

-Ikki er tað tær mongu krónurnar teir fáa, men er møguleiki, so senda tey pengar heim. Hesin, sum sat og græt við brævinum frá

